

MANTANA

měsíčník pro individua a individuality
HOROKLUB CHOMUTOV

srpen 2015

Úvodník

Nejkrásnější slovo

„Jistím!“ „Lezu!“

A tak jistím. Parták se vydává do hory a má vnitřnosti pokaždé sevře lehká nervozita. Parták stoupá, zdolává nástrahy cesty. U kruhu bojuje s těžkým místem a má napětí se stupňuje. Pak zmizí kdesi za hranou a ztratí se mi z očí. Nevím, co se tak kde děje. Jen lano procházející rukama dává zprávu, že cesta pokračuje. Někdy rychleji, někdy pomaleji, někdy se zastaví úplně. Napětí nepolevuje. A pak se ozve to kouzelné slovo: „Zruš!“ Obrovská úleva se rozlije po celém těle. Tohle krátké slovíčko totiž znamená: parták je na topu. Sedí bezpečně cvaknut ve štandu. Už nebude funět nad kruhem. Nebude skákat do vlastních jistění, kterým stejně moc nevěří. Ze slaňáku bezpečně sjeđe dolů a živ a zdrav se vrátí na zem. Je to asi to nejkrásnější slovo, které můžu na skálách slyšet.

Tuhle skutečnost jsem si mnohokrát uvědomil v průběhu uplynulých dvou dnů. Co se dělo? Před časem jsem se rozhodl vyřešit a ulovit jednu nejmenovanou geokeš. Je to keš nejvyšší obtížnosti 5/5. O co jde? No to musíte....

...ale o tom až v článku v příští Mantaně.

Luboš

Tatry - poprvé

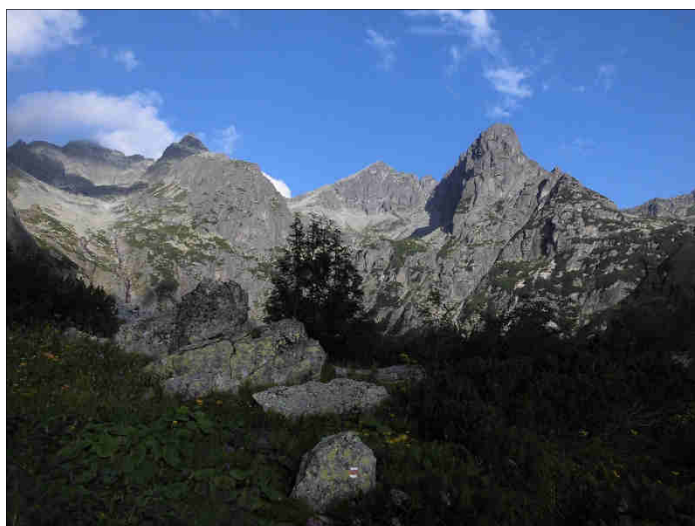
3. - 9. 8. 2015

Verča Dvořáková

Týtút - pípne mobil - hromadná SMS od Přemy informující, že Student Agency jezdí z Prahy do Popradu vlakem jen za 252 Kč!!! (Vážně, to není reklama ani kec.) Moje už dlouhá touha poznat Vysoké Tatry je zase o kousek větší. Už 2x jsem tam skoro jela, ale počasí řeklo, že ještě ne.

Ale za nedlouho se formuje banda účastníků, volí se termíny, objednávají se lístky, bookuje se ubytko, googlují se a tisknou všelijaká topa cest, batohy se plní matrošem, oblečením a nějakým tím žvancem, hůlky do ruky, batoh na záda a hurá vyráží se! Snad mám vše. Na mysli mi vytane ono dost často omílané: „Co nemáš, nepotřebuješ!“

Při cestě na nádraží s tím nacpaným báglem

na zádech si říkám, jestli se vůbec dohrabu na Chatu pri Zelenom plese. A to bydlím na kopci a na nádraží to mám z kopce... Takže takhle těžký bágel = první poprvé.

A mám tu další premiéru - jízda natřískaným nočním vlakem RegioJet. Když jsem viděla ten obrovský dav na peróně, nutně mě napadlo, že se tam tolik lidí přece nemůže nacpat, ale ono jo! Kupé pro 6 osob bylo celkem prostorné, ale spánek byl spíše trhavý. Naštěstí bylo jedno sedadlo volné, takže jsme jej všichni cestující střídavě využívali na odkládání svých nohou, zadků apod. Ráno mžourám z okénka do ospalého rána a v šeru konečně vidím první vrcholky a vzpomínám na můj první příjezd do Dolomit, pocity jsou podobné, hory na mě působí jakousi majestátnou krásou.... Rozjímavou chvíli ruší jen stewardka rozdávající croissanty k snídani a myšlenka na brzké vystupování. Ještě rychlokáva, vypít na ani ne dvě loknutí a hned ven.... Venku zataženo a chladnější teplota a vlhko je cítit ze vzduchu a já si říkám, že jsem si

Cesta Cez knihu

Letoš v knize

asi zvykla na chomutovská tropická vedra a asi trochu podcenila oblečení, že možná budu klepat kosu... No uvidíme. Přeci, co nemáš, nepotřebuješ!

Ještě zbývá dojet do Lomnice s jedním přestupem ve Smokovci, a pak už jen trek směr chata. Z okének střídavě pozoruju kopce - krouším hlavou chvíli doleva, chvíli doprava, podle toho, jak se klikatí koleje. A abych nezapomněla - moje další premiéra - poprvé na Slovensku! (Mám to ale cestovatelské mezeřry...)

A je to, cestování vsedě skončilo a šlapání začíná, po žluto - modrý turistický až k Brnčále - vskutku VHT! (VHT rozuměj „velmi hnusný trek“ - což nevím, koho z účastníků napadlo - nejspíš toho, koho bolely nohy úplně nejvíc, ale v krásném tatranském prostředí by se slušela spíše varianta „velmi hezký trek“.) No když se zapomene na únavu a těžký batoh, tak procházka pěkná, krásná příroda, všude borůvky, nebo už jen borůvčí, borůvky už byly

v žaludcích turistů - ale že těch turistů bylo! Václavák. Ani bysme jich možná tolik nepotkali, ale začalo pršet a ozval se hlad, tak jsme zapadli do přístřešku a já jen zírala, jaké davy míjí přístřešek. Pak už nepřestalo pršet celou cestu, tak jsme zmáčení dorazili na chatu, ani nevím, jak dlouho jsme to šli, ale bylo to dlouho. Ale na rozdíl od sacího komanda (Přéma Šléma alias Škrabka, Vánek Ivánek, Bárt Medvěd a Honzík Nebe Neble), jehož členové noc ve vlaku propařili, a pak ještě táhli bágly a kytaru a mraky jídla na Brnčálu, to bylo, nebo by mělo být, méně náročné.

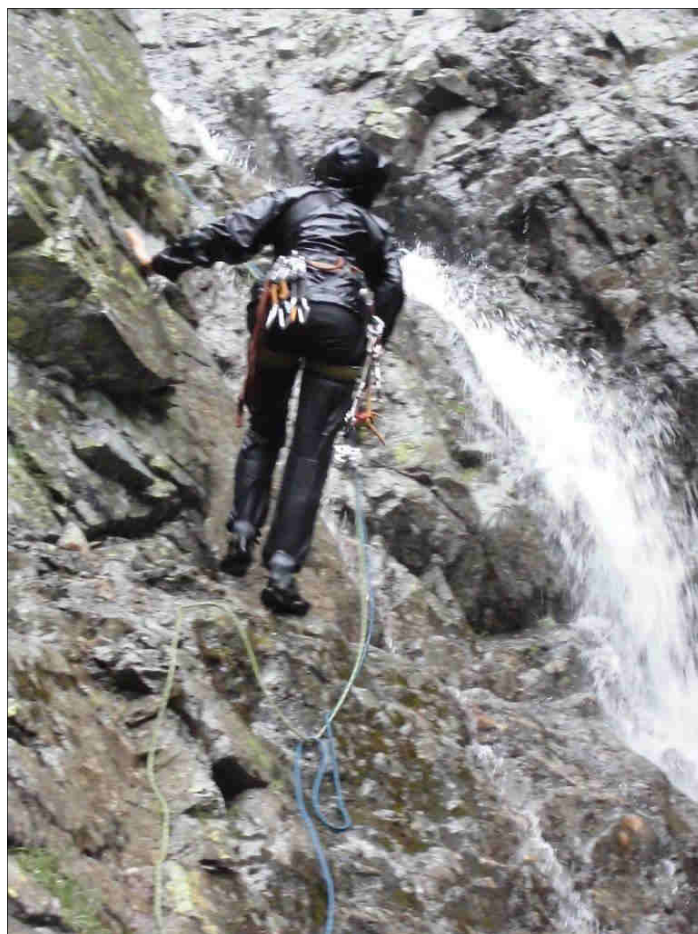
Po příchodu jsme dali pívko, ubytovali se a klábosili a koukali z okna, jak přestává pršet, a pak přestalo. Takže hurá přebalit a do skal. Snad to bude dost vyfoukaný. Měli jsme topo a i reference, že cesta Kútom na Koziu Kopku od Dušana a Barbory Zajacových je krásná. Tak v doprovodu zvědavých a skoro všudypřítomných kamzíků stoupáme zase do kopce - po žluté, a pak ještě dál k nástupu. Námaha se nasčítala, už jsem si myslela, že tam ty moje nohy nedojdou. Sic jsem se těšila sebevíc, mou rychlost plazo-chůze to nezvýšilo, což se o Letošovi říct nedá. Kdysi jsem si vysloužila přezdívku robot, opravdu se divím, proč tak pojmenovali mě, spíš by si jí zasloužil pan L., který to vyšel jakoby nic... A cesta Kútom opravdu krásná byla! Sic poněkud vlhká, ale úžasná jemnozrná žula, která se krásně chytá a má skvělé tření, i když je vlhká nebo mokrá úplně (jak jsem později zjistila), mě nadchla. Takže další poprvé - můj první výskyt v Tatrách a hned první cesta v Tatrách!

Byla to nádhera, ale přiznám se, že když jsem se rozhodla do druhé délky jít na první konec lana, vnímala jsem pod sebou tu výšku. Zpočátku s obavami, ale pak tento strach odešel, ale obezřetnost zůstala stále na mysli. A i přes to ta nádhera člověka pohltí... Opravdu krásné místo a krásné lezení.

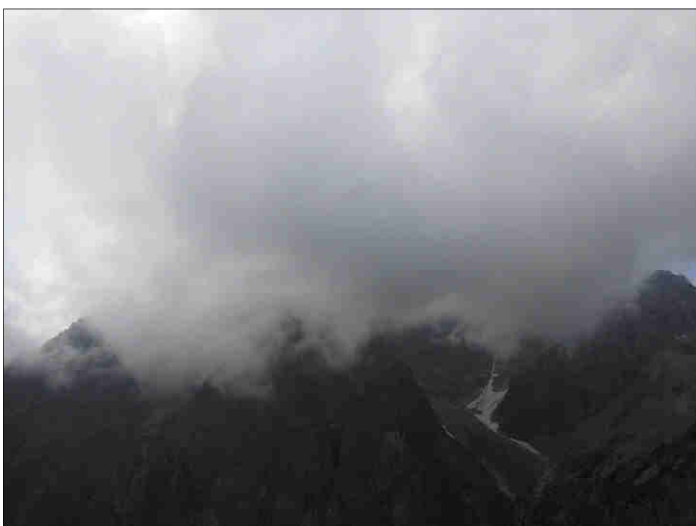
Vytištěná předpověď z yr.no visela na nástěnce na celý týden a hlásila, že další dny mají

přijít během dne deště asi od 11h, ale něco by se dalo ještě stihnout. Navíc Ivánkovo mobilní aplikace na předpověď počasí se ukázala jako dost přesná a hlásila deště až na 14h. Plán byl velmi smělý - Německý rebrik na Kežmarský štít, SZ hranou na vrchol, a pak Svišťovkou dolů. Ale naštěstí po pár metrech od chaty směrem na Malý Kežmarák Letoš otočil a šli jsme na opačnou stranu - na Východnou Žeruchovu vežu (opět po žluté - odpočínutá a vyspalá - šlo se mi o dost lépe, než první den) a naším cílem byla Cesta cez knihu od T. Marece a B. Čiernika. Další boží cesta, parádní štandy. Jen mě trochu zmátlo to množství nýtů, skob a dokonce i štandů, které nebyly zakresleny v nákresu, tak jsem trochu znejistěla, jestli nekřížuju jinou cestu a nebloudím, ale dolezla jsem ke štandu přímo pod knihu - pod krásný kout, kde jsem potkala jiné už slaňující lezce - Slováky. Knihu pak vytáhl Letoš, nebo lépe řečeno ji spíš vyběhl... Slanili jsme, dali jsme sváču a počasí vypadalo, že ještě dost dlouho vydrží. Našli jsme opodál stano-

Mokré slanění

viště Honzíka a Ivánka a po chvíli jsme nastoupili do cesty s názvem Jižnim pilierom od pánů Mereše, Puškáše a Takáče. Když Letoš odlezl první délku, objevili se kluci, poreferovali o cestě a dali mi foto s vyznačením cesty - zrovna jí dolezli. První lehké délky šly celkem normálním tempem, myslela jsem, že je to dost rychle, ale nebylo vzhledem k situaci, která se blížila. Když jsem jistila na štandu jedné z posledních lehkých délek, začalo nebezpečně pokapávat a za chvíli už lilo, padaly kroupy, blýskalo se a hřmělo. Když jsem se doplácala k Letošovi pod balvan do jakéhosi přístřeší, byla jsem už úplně promočená. A když Letoš zahlásil, že asi není na co čekat, začali jsme sestupovat. Sestupovat bylo to jediný, co se mi nechtělo. Za bouřky a v mokřém terénu, to je přeci o uklouznutí! Začala se o mě v mé mysli pokoušet panika, ale hned jak jsme vyšli, náznaky paniky zmizely, nebyl na to prostor. Lano na krátký rozeztup, Letoš ho měl na sobě nakufrované, já byla dámička bez zátěže a se zutými lezečkami (přeci jen mi to v nich víc klouže než na boso). Postupně jsme sestupovali ke slanění. Já pomalu, opatrně, křečovitě... Hlavně neuklouznout, drkotající zuby, občas blesk a zahřmění, déšť a kroupy bubnující do helmy... Spousta věcí, co se může stát, že pane Schuberte.... Došli jsme ke slanění, bylo na jedné straně žlabu, který sbíral vodu bůhví ze kterých všech možných i nemožných zdrojů - ve žlabu se valila voda, spolu s ní i kameny a k

tomu se nám mokrá lana neustále zamotávala...naštěstí jen 2 délky dolu... Každopádně to byl trochu nebezpečný canyoning!

Doslaňovali jsme a také přestalo pršet, došli jsme ke kamenu, pod kterým jsme měli věci a začali ždímat úplně všechno, snad i železo, a pak už jen sestup zpět na chatu a do horké sprchy. Naši kamarádi se o nás jaksepatří báli, nedivím se, taky bych se bála. Vlastně jsem se bála...

A další poprvé je na světě - první (a snad poslední) bouřka během lezení.

Zbytek dne už se nesl ve znamení odpočinku a pokusů usušit co nejvíc věcí, ale slunko se moc nechtělo svítit a topení netopilo. Kluci došli v pohodě za sucha a Bárt s Přemou asi tuším nevyrazili, odpočívali po večírku. Jinak dlužno říci, že ačkoli nevyrazili, rozhodně nezaháleli. Díky své sociální empatii a hudebnímu umění se spřátelili s obsluhou (většinou mladé pěkné slečny) a dokonce jim vypomáhali něco v kuchyni, hlavně Přéma - obor škrábání brambor a hlavně mrkve, v tom vynikal. Všechna čest! Takové „členy“ na Brnčále ještě neměli... Večer jsem byla asi jediná, kdo by si šel nejráději lehnout po náročném dni, ale probudit se brzy ráno a nemít k sobě žádné ranní ptáče na nějaký lezecký podnik se mi nechtělo, tak jsem to nějak doklepala v baru s ostatními. Hrál se a zpívalo, česky i slovensky a to na plný pecky. Místní obsluha to opravdu uměla pořádně rozjet do plnejch (skoro stejně hustě jako naše sací komando) a pak, světe div se, celý den až cca do 22h ještě makat v kuchyni jak šroub a zdolávat nápor turistů.... Uctívá poklona.

Další den ráno jsme zrovna neoplývali energií, došourali jsme se pod nástup několika delších sportovních cest pod Malým Kežmarákem, kde už (tuším v pondělí) vylezli jednu z cest Nebíčko a Ivánek. Sáhla jsem si na několika-metrový zmrzlý kus sněhu u nástupu (horolezci snad prominou mou neznalost odborné terminologie...), ale nálada na lezení moc nebyla. Navíc spadly nějaké varující kap-

ky a tak byl návrat na chatu jasný. Tentokrát jsme to stihli za 5 minut 12 - dorazili jsme k chatě a spustil se slejvák jako blázen. Úplná bílá mlha, že skrz tu sprchu nebylo nic vidět, ale rychle to přešlo, a pak svítilo sluníčko. Takže z toho vyplynul restday, někdo šel na procházku, někdo dospával, někdo se slunil, někdo makal v kuchyni... a my jsme hlavně sušili ještě ze včera a usušili. Na další den jsme se na nástěnce dočetli, že má být pěkně celý den, ale Ivánkovo aplikace nám hrozila deštěm kolem 12h, takže jsme se rozhodli vstát už ve 4 hod... No to je horší než do práce, ale ten důvod je lepší.

Vyrazili jsme tedy na Jastriabiu vežu - v plánu Starou cestu od autorů P. Illnera a O. Rülkeho, psáno za III a výstup 1,5 hod. Už přístup byl zajímavý. Prodíračka vzrostlou klečí (a to jsme šli po cestě leč neturistické, a tak neudržované), pak lezení po částečně rozpadlé a místy mokré feratě, které nám okořenil i zajímavý traverzový úsek, a to vše v doprovodu kýčovitě krásného vycházejícího slunce. No už první délka na nás nepůsobila moc „trojkově“. Letoš tam navíc opět objevil nějakého frienda, tak se mu nechtělo ho tam nechat, ale nakonec po zaštrandování, dobrání mé maličkosti a slanění k objevu usoudil, že na výlov by to chtělo vercajk, tak třeba jindy. Další délka vycházela na mě, leskl se mi před očima úplně mokrá kout... Koukám, že vodě se v Tatrách nelze vyhnouti. Tak hurá do kouta. Kout mi přišel také takový více než „trojkový“, ale lezečky kupodivu parádně držely i na vodě a dalo se v něm dobře jistit, jen jsem si dost zavařila, když jsem neproděloužila jednu skobu. Ke štrandu jsem dolézala úplně zpocená z věčného vytahování lana za sebou a to se zapojením vždy snad každíčkové svaly a se zvukovým doprovodem - něco jako uuuuuuhhhh. Po zaštrandování to bylo už jen samé uuhhh, hrr, uuuuhhrrr, uuuuufff, buuuuufff a dřep, chytit lano co nejniž, zvednout se, zabrat, zatahat a znovu a znovu. Trochu jako parodie na olympiádu

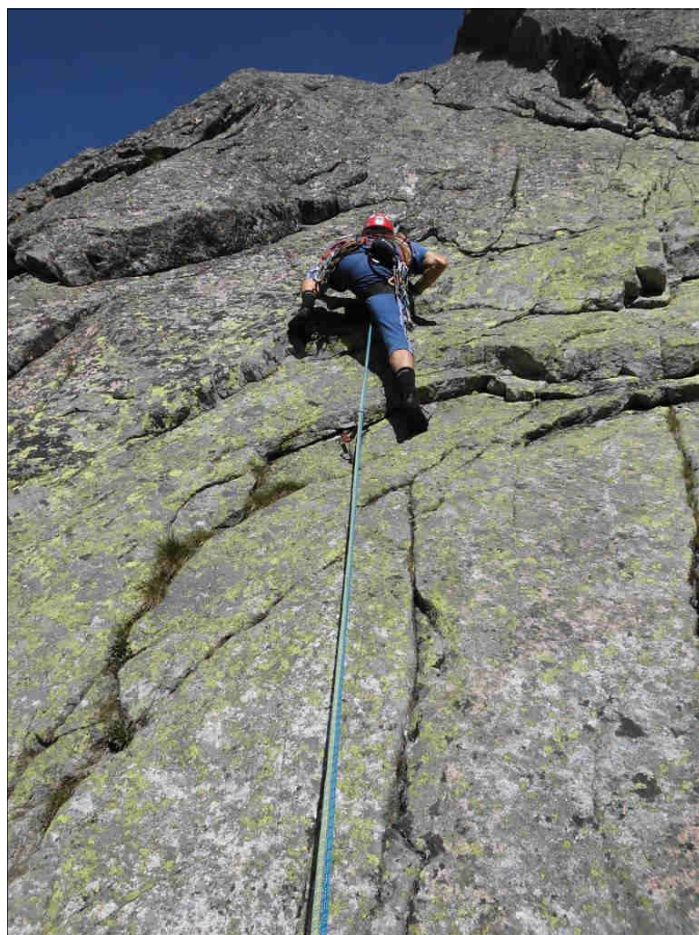
v kulturistice. Pak další délky, zase nález a ted' i úspěšný výlov frienda (Letoš ala neuvěřitelný) a štrand a dál kudy - ne úplně jasný terén. No zkusila jsem to někudy, vypadalo to, že by to šlo, ale trojkové to nakonec po bližším ohledání nebylo, takže raději zpět a Letoš šel zpět do čelby jakožto ten mnohokrát zkušenější. A pak už jen pár délek v tatranských víceméně travách na vrchol, kde jsme potkali další už horolezeckou dvojku, která nikam nespěchala, že prý má být hezky. Tak přeci jen to Norům vyšlo. Celý den bylo už bez deště. Což bylo fajn, protože místo 1,5 h jsme se v tom kochali 5 hodin... Asi jsem vážně šnek. Po návratu na chatu jsme už jen tak lelkovali a venku čekali, až opadne fronta táhnoucí se z chaty až ven. Turisti byli úplně všude, proudily tam davy, pozorovali jsme to už při sestupu. A také na chatě snědli skoro všechno jídlo, co mohli a obsluha neměla večer už co prodávat, jen pití naštěstí zbylo. Kluci sedící venku měli pastvu pro oči - opravdu tam proudily hromady pěkných holek, tak měli na co koukat. Bylo to trochu jako na tenise, když diváci sledují míček, tak oni sledovali holky a já zase s úsměvem sledovala je. No, občas jsem taky zahlédla zajímavý model, ale moc jich tam nebylo.

Honzík s Ivánkem se ten den vraceli domů, tak jsme je aspoň stihli pozdravit a rozloučit se. Trochu starosti nám ale dělal Bárt, který se sám vydal „na procházku“ a ne a ne se vrátit a ne a ne se mu dovolat. Nakonec přeci jen

dorazil, všem nám spadl kámen ze srdce. Vypadlo z něj, že se vydal na „Tour de Bier“ po místních chalupách. No, prošel se opravdu řádně a i tak si přinesl pořádnou žízeň na pivo. Zbýval nám poslední den, vlak z Popradu byl opět nočník, tak jsme chtěli ještě něco vylézt, nejlépe abychom lezli obě dvojky poblíž sebe. Vyhrála to zase Východná Žeruchova veža i přes to, že ona žlutá krpáloidní dost se opakující cesta k nástupům už byla pro několik z nás ohranou. Nejvíc se po ní nechtělo Přémovi, ale i tak šel a nádherná Cesta cez knihu, kterou s Bártem pak vylezli, mu to vynahradila. Nám Letoš vybral Cestu pravým žlabom z dílny K. Boceka a V. Krajňáka. Měla jsem s sebou nějaká topa jiných cest, ale Letoš do nich jít raději nechtěl - jedna od autorů, o kterých ještě nic neslyšel a v nákresu plotny v těžkém úseku 2 vykřičníky a druhá mokrá... Měl v záloze Boceka. Já jakožto nováček jsem neprotestovala. Psáno na 1,5 h. Tak uvidíme.

Už první délka naznačila, že to asi bude na dyl. Po první délce se před námi objevil obrovský žlab, který neměl konce. Nešlo mi v něm dobře jistit, natož tam vytvořit spolehlivý štand. Tak Letoš tahal dvě nebo tři délky za sebou. Pak se mi zas zachtělo na první konec a dolezla jsem i na konec žlabu přes obří vklíněné balvany. Ale to už jsem myslela, že bude končit i cesta, ale ono ne. Ještě asi 3 délky nahoru, tu poslední už jsme jen šli, byl to chodecký terén. A čekalo nás stejné slanění, jako před pár dny, ale tentokrát naštěstí za sucha. Nutno říci, že teď to bylo mnohem příjemnější. Ale i tak nechápu, jak je možné to stihnout za 1,5 hod. Lezli jsme to 4 hodiny. Leda by člověk nehledal místa na jištění, nebo vůbec nejistil a jen chodil od štandu ke štandu. Kdo ví. Tyto taje zůstaly přede mnou ukryty (zatím). Nebo jsou údaje čistě orientační?!

Ale pospíchat jsme nemuseli, stihli jsme se v klidu najíst, vrátit se na chatu, pobalit, dát rozlučkového Kozla za 2 éčka kus a vydat se

Letoš v Bocekově cestě

z kopce opět s těžkým báglem na zádech. Ale dolů to šlo rychleji.

Zase jsme trochu popršeli, ale tentokrát to bylo spíš příjemné osvěžení. Další osvěžení bylo až pivo v Lomnici, kde nás oslovila jakási Tepličanda, jestli prý nejsme z Chomutova - Přéma nás propálil tričkem s nápisem Horoklub Chomutov z grafické dílny svého bratra. No, a pak už jen nasedat a hurá domů směr Chomutov.

Musím říct, že Tatry mě nadchly, jsou tam krásné a také i vypečené cesty, ale zdejší žula je úžasná. Kouzelné místo. Sice spousty turistů, ale je tam tolik prostoru, že to nijak neruší. Jsem moc ráda, že jsem se tam měla možnost podívat. Doufám, že ne naposled. Děkuji Letošovi, že mě coby nováčka vzal do horských cest a jemu i všem spolupachatelům za suprovou dovolenou a snad zas někdy...

A pokud někde v menu uvidíte speciality Červi con carne, je to Bártova tatranská specialita, tak nezapomeňte ochutnat!

Verča

Horoklubácké svatby

Jířa Šťastný

V letošní červnové Mantaně byla krátká obrazová zpráva o svatbě Easyho a Veroniky, která se konala v pátek 29. 5. 2015 na Malé Skále. Protože se ale tento víkend konala i další svatba, a sice Longa a Kláry, naplánovali jsme si návštěvu obou, aby to nebylo někomu líto.

Protože Easy s Verčou měli obřad už v poledne, stihl ho na poslední chvíli jen Blahoš s Renčou. My jsme vyrazili z Chomutova až po práci, a tak jsme do Malé skály přijeli navečer, po pěkném polezení na Radoňovické plotně. Jelikož svatba byla ve stylu Hippiies, ještě před příjezdem jsme se převlékli do stylových obleků, do přehrávače vložili Boba Marleyho a s volume naplno jsme přijeli na místo jejího konání. Jak později podotkl Broněk, kromě hudby se z okének měl linout i kouř marihuany, ale myslím, že i tak byl náš příjezd nepřehlédnutelný.

Ačkoliv Easyho už pár let znám a byl jsem na mnoha svatbách, trochu mě jejich pojetí svatební veselice překvapilo. Na to, že pivo si točí každý sám podle chuti, jsem zvyklý, ale že si má každý ugrilovat i jídlo, mě trochu překvapilo. Zřejmě jsem nebyl jediný, a

tak se grilování nakonec ujal Blahoš, a do pozdních večerních hodin stál u grilu, dokud nedošlo maso. Také mě překvapilo, že nebyla zajištěna žádná hudba, což jsme ze začátku řešili přistavením auta k plotu a pouštěním CD z okénka, později se osazenstvo přesunulo pod střechu žluté plovárny, kde se Blahoš ujal kytary a nepustil jí z ruky až do časných ranních hodin. Ale jinak to byl super mejdan, tímto ještě jednou moc děkujeme Easymu a Verče za pozvání a za zjištění, že i svatební hostina může být ve stylu „Také it Easy“.

Zatímco většina osazenstva se po ránu chystala na vodu, já jsem si šel s Blahošem na chvíli zalézt na Panteon. Protože svatba Longa a Kláry začínala ve 14.00 hod na tábořišti Grimovy doly u Rychnova nad Kněžnou, nezbylo nám nic jiného, než se v poledne s ostatními rozloučit a vyrazit na cestu. Díky podrobným instrukcím nacházíme místo konání bez problémů a dokonce přijíždíme s krátkou časovou rezervou. Na louce, kde parkujeme, je již docela dost aut a další hosté přijíždějí. V pozvánce bylo psáno, že obřad i hostina budou probíhat na louce, čemuž máme tedy přizpůsobit svůj „dress code“. V lezeckých

Easy a Verča

Grymovy doly

Novomanželé Klára a Long

kalhotech a klubovém tričku jsem si ale na jednu připadal trochu divně, když z jiného auta vystoupila paní v šatech a pán v obleku a z několika dalších aut vystoupili lidé v policejním stejnokroji. Nicméně jsem se nedal odradit, koneckonců jsem na sebe kromě hippies převleku stejně nic jiného neměl, a vyrazili jsme k nedalekým dřevěným objektům. U prvního z nich nás přivítal Long, také v policejní uniformě, a v kuchyni se k nám hlásil Dick s Terezkou. Jak jsme později zjistili, byli to jediní lidé, které jsme na této svatbě znali. Svůj domnělý handicap s oblečením jsem si napravil po příchodu k ohni, kde seděla parta trampů v maskáčích, kteří tu evidentně nebyli náhodou. Protože pořád drobně přšelo, svatební obřad byl o chvíli odložen, ačkoliv na výrazně zlepšení to na obloze příliš nevypadalo. Po zhruba půl hodině přeci jen přestalo pršet a tak mohl být obřad zahájen. Trampové na jedné straně a policisté na straně druhé vytvořili kordon, kterým prošel nejprve Long a po chvíli i Klára s maminkou a

družičkami. Pak už proběhl klasický obřad, na jehož konci opět začalo pršet, tak jsem nad nevěstou rozvinul deštník, aby jí mohli všichni popřát vše nejlepší do společného života s Longem.

Po společném i samostatném focení si pro novomanžele jejich kamarádi připravili veselé soutěжки, za které získávali dary ze seznamu, který pro hosty připravili. Ale dary nebyly obyčejné, byly to velice vtipně zvolené náhražky, takže se všichni dost pobavili. Potom již byl zapálen velký oheň na louce, kam se postupně všichni přesunuli od menšího ohně, u kterého se grilovalo maso. V kuchyni byla k dispozici polévka a guláš, na louce se čepovalo pivo a kofola, u ohně se střídali různí hudebníci, takže o zábavu a občerstvení rozhodně nebyla nouze. Dokonce i počasí se umoudřilo a kdo chtěl, mohl odejít kousek dál od ohně a pozorovat hvězdy. Long s Klárou se později nenápadně vypařili do připraveného teepee, kde si zajisté užili svatební noc. Ostatní postupně odcházeli spát do svých stanů nebo jen tak pod širák na louky, kterých tu bylo k dispozici několik.

Ráno nás probudilo sluníčko a krásné počasí. Po snídani většina lidí odjela, ale nám se nechtělo z tak krásného místa hned prchnout, a tak jsme s Maruškou ještě nějakou dobu zůstali a pomohli ostatním s úklidem celého areálu. Když již bylo vše skoro uklizeno, rozloučili jsme se se zbylými lidmi, a vyrazili domů, protože jsme to přeci jen měli pěkný kus cesty. I Longovi touto cestou ještě jednou děkujeme za pozvání a už se těšíme na další Horoklubáckou svatbu, která už je na spadnutí.

Jířa

Do Českého Ráje cesta příjemná je, duláj, dudláj, dá...

Milan "Svinčo" Svinařík

Asi není mezi námi lezec pískař, který by neznal tuhle hitovku od Ivana Mládka. Nikdy jsem se hlouběji nad textem této odrhovačky nezamýšlel až do chvíle, kdy jsem objevil ve svém deníku zápis starý bezmála čtvrt století, jehož doslovný přepis uvádím níže:

... Naše mamutí výprava do Českého ráje zahrnovala dva účastníky. Chosého a mě. Hned první den se začal zmatkem. Chosé nepřijel na hlavní nádraží, jak měl. Nasedl jsem tedy sám a jízdenku jsem si radši nekoupil pro případ, že by na zastávce nepřistoupil. Chosé přistoupil, a tak jsem měl jízdenku o 10 korun dražší. Šílený vedro udělalo z vlaku pojízdnou rakev. Okamžitě jsme se přilepili svým potem na sedačky. Po hrůzné cestě jsme v Praze na středu procházeli knihkupectví. Po hodině a půl čekání jsme sedli do vlaku. Chosé znalecky odhadl perón. Blbě! Místo na Turnov jsme se rozjeli do Kolína. Takže v Praze Libni jsme vypálili z vlaku. Urychleně kupuji lístek na střed. Sedáme do rychlíku a ten nás k našemu údivu veze na hlavní nádraží místo na střed. Opět čumíme jak křupani v městě. Zjišťujeme, že další vlak nám jede až za tři hodiny a to z Vysočan. Lezeme do metra a to na blbou stranu. Takže musíme dvakrát přestupovat. Konečně jsme po půl hodině jízdy na Vysočanech. Patnáct minut chůze polorozbořenou periferií a jsme na nádraží. To nádraží vypadalo jak z hororu. Popíjíme pivo a čteme noviny. Konečně ve 20:40 vyrážíme na Turnov. Jsme utahaný, zpocený, olepený, chce se nám spát. Prostě humus. Po strastiplné cestě jsme ve 23:00 v Březině, cíli naší cesty. Deset hodin jsme byli na cestě, což nás úplně odrovnilo....

No řekněte sami, nemělo to cestování do skal tehdy něco do sebe?

LdS

Sedmihorky

Evička Svinaříková

Přijeli jsme do Sedmihorek a bylo tam hezky. Ve čtvrtek a v sobotu, mi konečně brusič vybrousil kámen. Koupali jsme se v rybníce. Měli jsme dobrý nanuky. Dva dny přišlo. Šli jsme na skály, trhali jsme borůvky. Byla tam i Elenka a viděli jsme v lese malinký žabičky a zmastili jsme si obličej borůvkama a vypadali jak upíři. A lezla jsem na vysokou skálu, 30 metrů. Viděli jsme skokana hnědýho, žábu. Na té skále byli skalní pavouci, mnoho. Táta nemohl vylézt na skálu, ale pak jí vylez a přijel celej zmlácenej. Někdy jsme měli čínskou polívku.

Sprchy stály dvacet korun. Koupali jsme se asi třikrát. Sbírali jsme olivíny a měli jsme plnou krabici. Máma nám koupila prdící sliz. Přijeli jsme a měli jsme všude pupínky.

Eviček Svinaříková

ZÁŘÍ 2015

Během září - Výstava fotek Pro Tibet

- **Výstava fotografií organizace Pro Tibet.**

25. 9. 17:00 - 21:00 - 1. kolo Bouldering Session

- **1. kolo závodů ze série Bouldering Session.**
- **Bližší info na www.lezecka-arena.cz**

25. 9. 20:30 - Lake Stopper

- **Koncert chomutovské rockové kapely.**
- **Afterparty po Bouldering Session.**

Co kdo s kým, kdy, kde jak a komu o prázdninách

Pavel "Párek" Suchopárek

- 31.6. - 13.7. Do **Slovinska** na dovolenou se vydávají Blagodan s Renulkií. Něco cestou vylezli, něco i nevylezli, ve vodách mořských se vymáchali a domů ve zdraví osušení se vrátili.
2. - 5.7. Skvělého lezení v **Chorvatsku u Omiše** si užívají Rost'a Kojecký s Alicí. Jen to příště bude vyžadovat víc než padesátku.
3. - 6.7. **Frankenjura** a Pája Bohuňků - Lezení v okolí Hirschbachu. Hrozný vedro. Cesty max. kolem 9-, jinak koupaliště.
- 6.7. Mistr Svinařík s manželkou zhodnocuje kvaky, rozhledy a borůvky na **Čihadle**.
- 11.7. Pája Bohuňek z Labáku v **Labáku** působí na Protěžové věži, cesta Pouze pro bílé Xa, PP.
11. - 18.7. V **Osmihorkách** tráví čas rodina Svinaříkova a cílem je dobývání písečných vrcholů na Hruboskalsku, Hodkovicku a Suškách.
13. - 27.7. Happy family spolu se Štěpánem, Alenou, Matesem, Kamilou a Mírou vyráží na **Kalymnos** za parádním lezením a koupáním.
- 19.7. **Nevysoké skalky u Lidně a Poustevnické skalky** navštěvují Květomila s manželem - výstupní kontrola kvality Párkovo kvaků dopadla na výbornou. Vřele doporučují Šponovací sokolík v Lidni.
19. - 26.7. Rodinnou dovolenou v **Ádru** užívají manželé Bohuňkovi. Lezou v Ádru, v Teplicích i na Křižáku. Mimo jiné vylezeno: Baron Prášil IXb, Apollo 13 IXc - obě stylem OS a Znamka Panku Xa stylem PP.
- 22.7. Po vyšetření v Ústí (nikoli Blagodana, který by to ovšem potřeboval) pokračuje tento se svou životní partnerkou zdolat Wutkeho věž v **Ostrově**.
- 23.7. - 2.8. Hafi a Petr provozují lezení a šnorchling ve **Finale Ligure**.
- 25.7. - 27.7. Tom Hyksa s Anet Zebischovou obléhají **Přílepskou skálu** a přelézají zde několik cest.
- 26.7. Mistr Svinařík s rodinou a Radomila s Ondrášem na **Goethovkách**.
26. - 28.7. Vo **Vysokých Tatrách** zdolávají dvaja českí lezci Voliu vežu cestou Južný pilier III. Tými horolezci sú Easy s Blagodaničom Čechičom.
- 31.7. - 2.8. Po řece **Vltavě** - matce českých řek se řítí tito plaváči - Milan Děček, Pavel Klapka, Michal Kubíček, Jirka Hradil, Roman Matějka, Petr Janeček, Pavel Šveřepa, Jirka Němeček a Blagodan Vodan.
- 31.7. - 2.8. Ludvik Forest bez kostek se Slivkou navštěvují **Kaisergebirge**. Působí v severní stěně Fleisbanku, dále na jeho hřebeni a než padli sami vyčerpáním, padlo i něco sportovek.
1. - 2.8. **Jetřichovice** - bouldrování na Bilfersteinu (mistr Svinařík s Květou a havětí, Radka s Otákem a Ondrášem).
- 5.8. **Bosmany a Manínskou tiesňavu** navštěvují Rost'a s Alicí a zjišťují, že Manín je skvěle odjištěn

a nachází se zde cest až hafo.

7. - 9.8. Happiny, Svinařici a Radka s Ondrou popolézají ve **Skaláku** a pak se chladí v rybníku v Sedmihorkách.
14. - 16.8. **Ostrov** - Vzpomínkový optimismus versus dnešní realita (Já s Květou, Šiška s havětí, Dejvina, Ivan)
- 15.8. **Labák** - V hrozném vedru Pája Labák vybojoval cestu Falscher Hase Xa stylem PP.
15. - 29.8. Na rodinnou dovolenku do chorvatského **Omiše** vyrážejí společně rodiny Kostkoců a Slivkoců. Zatímco ženy leží na plážích, muži lezí vzhůru. Nejdelší cesta Rambo 300 m 5b/6.
- 17.8. Pod dubem, za dubem..... u **Rýzmburku** si v dešti krásně polezli Letoš s Blagodaničem Nejenvzrušenímsezvlhčičem.
- 17.8. Párek se Šamanem, Zuzkou a Natkou vymetají díra v **Labáku**.
- 21.8. **Eduardstein** - zasvěcení přespolních do krušnohorských kvakerských skvostů.
(Milan a Květa z Klášterce a Milan a Míša z Chebu)
21. - 23.8. **Příhrazy** - Třináctá komnata IXc OS, Čáda Xa PP. Kdo jiný než Pája Labák.
- 21.8 - 23.8. Hafi a Petr - lezánkují na Jules Verne masiv a Leopoldsteiner wand ve **Frankenjuře**.
22. - 23.8. Víkend s Bábofkou Jardou Hálou, který není vůbec bábovkou prožívá buchtík Blagodanovič. Dále se Svinčou a Květou a Jířou a Filípkem. Ráno v neděli dorazila boubelka Renča s Maruškou. Všichni lezli první den v **Ostrově** v Himmelreichu a další den naproti Cisárovi. A nejen všichni lezli.
- 26.8. Letoš se Svinčou a Květou působí v **Kalku**. Přibyl zde jeden borhák pro vyznavače mikrojebů v plotnách - Narozeninová 7.
27. - 30.8. Tom Hyksa se zásobuje novým materiálem na Teplickém festivalu a při té příležitosti s ním dává pár morálovek na **Křížovém vrchu**.
27. - 30.8. Happiny, Radka s Ondrou a další sedm dětí z kadaňského kroužku mládeže se vydávají na soustředění, které začíná na **Malé Skále**, pokračuje lezením na **Radvaňovické plotně**, ná vštěvou Festáku v Teplicích n/M a končí lezením v HISu v Novém Městě nad Metují.
- 28.8. - 30.8. Normálkou na **Dachstein** vystupují z parkoviště nad Ramsau Párek se Šamanem bez použití kyslíku a lanovky. Docela kus cesty do kopce.
- 28.8. - 31.8. Hafi a Petr-lezánkují na Schlossbergwandu a Püttlachtaler wand v **Juře**.
- 29.8. Super den s Alešem v **Labáku** prožívá Pája Labák. Aleš vylezl Body Building IXc a Missing Link Xb obě stylem PP. Pája dává Skurutí běh Xb PP. Milan Svinaříků podniká boudový pád na **Bilferstein**.
- 29.- 30.8. Renulka v očekávání s Blagodaničem Naotcovstvísvědomitěseřipravičem pojmají víkend v **Ostrově** jako rozlučku se svobodou (nikoli slova, i když i ta se blíží) a s lezením.